

náhtaval, ussid talvel heinade sees kooe to-dud ja lomadele pahha teinud.

Selle asja parremaks selletusseks, tahhan ma armsa luggejatele ühte tödeste sündiaud luggo ülles panna:

Mees olli suggisel metsas puid raiunud, oksad ja laastud ja purrud hunniko pannud ja jámmedad puud hunniko otsa. Talvel, kui neid árra tõi, leidis alt purruude seest ussi, sirge ja kóowaks kúlmanud, kui üks kep. Nalja párrast tõi mees ussi kooe ja püstis ahjo otsa kohta ülles soja, katseks mis temmasti piddi sama. Se ei turinud kaua, kui ülles sillaas ja ka kohhe ellama hakkas, kus temmale agga surma tehti.

Ma pannen sedda agga sellepárrast ülles, et teadmata innimesed teadwad ennast hoida ja ette wadata. Ka innimese iho peale aitab poom-ölli ja wenne tubbakas, kui us on hammaštanud.

Tamme pu ihhokoor ja lehhed on ka head, ussi hammastud hawa peale panna.

Us ei lähha ial tamme pu alla, egga ei

seisa temma liggi, nenda ka teised kihwtised lomad.

On us innimest hammuštanud, siis peab ta ennast hoidma, et kui ta sedda kohta katub ehk muljub ja párrast selle käega palge ehk su jure pudub, siis poištetab temma teggomood kohhe hirmfaste ülles, ja woib ka surma sada. Hilja aea eest nággin ühte 14aastast tüttarlast selle läbbi surrewad.

Oh innimene hoia sa,
Siis aitab Jummal hoida ka
Ja hoiaab sind ka tullest, weest
Ja ussi hirmsa kihwti eest,
Mis, kui ei wata ette sa,
Sind kergeste woib surmata!
Seist kõige armsam ilma peal,
On innimese ello teal,
Mis igga hing kül árra teab
Ja kullaast kallimaks ka peab. —

Igga hingel, mis ma peal ligub,
Ülles leñnob ehk oksas ligub,
Roombab maas ehk eslab wees,